

דנ"פ 4566/19 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלונית, פלונית, פלונית

בבית המשפט העליון

דנ"פ 4566/19

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקש: פלוני

נגד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. פלונית
3. פלונית
4. פלונית

בקשה לקיום דיון נוסף על פסק דינו של בית משפט זה בע"פ 3600/18 שניתן ביום 20.6.2019 על ידי כבוד השופטים ד' ברק-ארז, ע' ברונוע' גרוסקופף

בשם המבקש: עו"ד אריאל עטרי

בשם המשיבה 1: עו"ד נעמי גרנות; עו"ד אושרה פטל-רוזנברג

בשם המשיבות 2-4: עו"ד יונה הרמן; עו"ד אפרת לופן מוסקוביץ;

עו"ד ורד אנוך

החלטה

עמוד 1

זוהי בקשה לקיים דיון נוסף על פסק דינו של בית משפט זה (השופטים ד' ברק-ארז, ע' ברון וע' גרוסקופף) מיום 20.6.2019 בע"פ 3600/18 פלוני נ' מדינת ישראל, אשר דחה ערעור של המבקש על הרשעתו בשורה של עבירות מין ועל גזר הדין שהושת עליו, ובמסגרת זו הכריע, בין היתר, במספר היבטים הנוגעים לאופן יישומו של סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי או החוק).

רקע הדברים

1. בשנת 2016 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירות מין חמורות שבוצעו בין השנים 2006-2015 בשלוש אחיות שגדלו בבית חרדי (להלן: המתלוננות). על פי עובדות כתב האישום, המבקש היה ידיד המשפחה שבה גדלו המתלוננות ושימש כ"מטפל נפשי" שלהן. על פי הנטען, המבקש ניצל את ה"טיפול" לצורך ביצוע עבירות מין במתלוננות, ובכלל זה אינוס.

לאחר שהוקרא כתב האישום ונקבע המותב שידון בתיק בבית המשפט המחוזי בירושלים, הגיש המבקש בקשות שעניינן הצגת מסמכים וחפצים (להלן: בקשות העיון) לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי ולפי סעיף 43 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: פקודת החיפוש). במסגרת בקשות העיון נתבקש בית המשפט לאפשר למבקש לעיין בחומרים הנוגעים לטיפול נפשי שהוענק למתלוננות; במידע מאתר היכריות; בהתכתבויות בתוכנת Skype; ובהתקשרויות הסלולריות של שלוש המתלוננות עם המבקש. המבקש לא צירף את המדינה לבקשות העיון, ובא כוחו ביקש כי הדיון בהן יתקיים במעמד צד אחד ולא בפני המותב שדן בתיק העיקרי. בית המשפט המחוזי התיר למבקש להגיש לעיונו במעמד צד אחד מעטפה חתומה ובה השלמת טיעון בכתב מטעמו בכל הנוגע לבקשות העיון, אך בהמשך מעטפה זו הוחזרה למבקש מבלי שהמותב עיין בה, וזאת לאור התקשות המבקש כי המותב שיבחן את בקשות העיון יהיה שונה מהמותב שדן בתיק העיקרי.

בהחלטתו מיום 20.2.2017 באשר למתכונת הדיון בבקשות העיון קבע בית המשפט המחוזי כי הדיון בהן יתקיים לפניו במהלך שמיעת הראיות. בית המשפט ציין כי על בקשות לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי להתברר ככלל לפני המותב הדן בתיק העיקרי, ורק במקרים חריגים יועבר הדיון בהן לשופט תורן. בית המשפט הבהיר כי עניינו של המבקש אינו בא בגדר החריגים הללו. עוד נקבע כי לבקשת המבקש לקיום הדיון בבקשות העיון במעמד צד אחד אין עיגון חוקי, וכי סעיף 43 לפקודת החיפוש אינו רלוונטי לעניין בהתחשב בכך שתחולתו מוגבלת לשלב הקודם למשפט. משסירב המבקש להצעת בית המשפט המחוזי להשהות את ההתקדמות בתיק העיקרי עד שיתקיים בפניו הדיון בבקשות העיון, בקשות אלה כלל לא נדונו.

למען שלמות התמונה יצוין כי במהלך משפטו סירב המבקש, ששהה במעצר מאחורי סורג ובריח לאורך כל ההליך, להשיב לאישום וכן ויתר על חקירת והבאת עדים ונמנע מהגשת סיכומים, בטענה כי אין ביכולתו להיערך לניהול משפטו ללא החומרים שבהם ביקש לעיין, וזאת חרף הבהרות חוזרות ונשנות מטעם בית המשפט באשר לסיכונים הכרוכים בכך.

2. ביום 19.9.2017 הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש פה אחד בעבירות של אינוס, מעשים מגונים, בעילה אסורה בהסכמה וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. בהכרעת הדין נקבע כי עדויות המתלוננות נמצאו מהימנות וכי המבקש ניצל באופן שיטתי את האמון שניתן לו כ"מטפל" במתלוננות, את פערי הכוחות והגיל ביניהם ואת היכרותו המוקדמת עמן. ביום 21.3.2018 גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המבקש לתשע שנות מאסר בפועל, עשרה חודשי מאסר על תנאי ותשלום פיצוי למתלוננות.

3. המבקש הגיש ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין ובו ערער גם על החלטות בית המשפט המחוזי בנוגע לבקשות העיון ולמתכונת הדיון בהן. בפסק הדין של בית המשפט העליון מיום 20.6.2019 (השופטים ד' ברק-ארז, ע' ברוך וע' גרוסקופף) נדחה כאמור ערעורו של המבקש. בית המשפט עמד על ההבדלים בין המסלולים השונים שבהם יכולה ההגנה לעשות שימוש לצורך עיון בחומרים במהלך ניהול ההליך – סעיף 43 לפקודת החיפוש, לגבי הבהיר בית המשפט כי הוא איננו רלוונטי לענייננו שכן מקומו בהליך הוא טרם הגשת כתב האישום, וכן סעיפים 74 ו-108 לחוק סדר הדין הפלילי. באשר לסעיפים 74 ו-108 לחוק ציין בית המשפט כי שני הסעיפים מובחנים זה מזה בכל הנוגע לטיב החומרים שניתן לבקש מכוחם ובהתאם לכך גם בסדרי הדין החלים עליהם. כך, בעוד שסעיף 74 לחוק נוגע לחומרי חקירה מצויים ברשות התביעה או שיש בידה להשיגם והם נוגעים במישרין או בעקיפין לאישום, סעיף 108 לאותו חוק מכון כלפי חומרים חיצוניים לחקירה שאחד מהצדדים מעוניין בהם. בית המשפט הבהיר כי בשונה מסעיף 74 לחוק, שהבקשות לפיו מוגשות ככלל לפני שהחל הדיון בתיק העיקרי והן נידונות בפני שופט תורן, דיון בבקשות מכוח סעיף 108 לחוק הוא חלק בלתי נפרד מן ההליך העיקרי, ולראיה, בניגוד להחלטות ביחס לסעיף 74 לחוק, לא קיימת זכות להגיש ערר על החלטה הנוגעת לסעיף 108 לחוק. בית המשפט הסביר כי המותב הדן בתיק העיקרי בקיא בפרטיו ומשכך הוא יכול לאזן בין רלוונטיות החומרים המבוקשים ובין זכויותיהם של צדדים שלישיים שהחומרים המבוקשים מצויים ברשותם, וכן שחשיפת החומר בפני מותב אחר תהיה כרוכה בפגיעה נוספת בפרטיותם של אותם צדדים. משכך, קבע בית המשפט כי "דרך המלך" היא "[לקיים] דיון בבקשות מכוח סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי בפני המותב שדן בתיק העיקרי". בית המשפט הוסיף כי הפסיקה הכירה באפשרות לפיה במקרים מיוחדים תתאפשר העברה של בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי למותב אחר, בהתחשב בשיקולים כמו השלב שבו מצוי ההליך וקיומו של חשש כי עיון בחומר המבוקש "ישחיר" את הנאשם. עם זאת, בענייננו של המבקש, סבר בית המשפט כי אין מקום לחרוג מדרך המלך משום שלא הוצגה הצדקה קונקרטית לכך מעבר לחשש עמום בדבר השחרת פניו בפני המותב.

באשר לבקשת המבקש לקיים את הדיון בבקשות העיון במעמד צד אחד, ציין בית המשפט כי זו מורכבת למעשה משני רכיבים נפרדים – הצגת הטענות לעיון העיון בחומרים המבוקשים במעמד צד אחד; ומניעת העברת החומרים המבוקשים לתביעה, ככל שהעברתם לידי המבקש תאפשר על ידי בית המשפט. באשר לרכיב הראשון, קבע בית המשפט כי אין בסיס חוקי לשמיעת טענות המבקש במעמד צד אחד ולו בשל זכות הטיעון שיש להקנות לצדדים שלישיים, שזכויותיהם עלולות להיפגע כתוצאה מהעיון בחומרים. בית המשפט הדגיש כי המדינה לא תוכל להגן על זכויותיהם של צדדים אלה, לרבות זכויותיהם של מתלוננים, מבלי שתהיה נוכחת באולם הדיונים. משכך, ציין בית המשפט כי החלטת בית המשפט המחוזי, לה הסכימה התביעה, לאפשר למבקש להגיש השלמת טיעון מטעמו באמצעות מעטפה חתומה "כללה הליכה של כברת דרך לא מבוטלת לעברו, לפני משורת הדין". אשר לרכיב השני שעניינו מניעת העברת החומרים המבוקשים לתביעה, בית המשפט התייחס לטענת המבקש לפיה אין הבדל בין חומרים שהשיג נאשם מצדדים שלישיים בעצמו – שאותם אין הוא חושף לצד שכנגד כדי "להפתיע" את המתלוננות במהלך החקירה הנגדית – ובין חומרים שהוא שואף להשיג באמצעות הגשת בקשות לבית המשפט. במסגרת זו, בית המשפט הדגיש כי ההבדל בין המצבים נעוץ ב"עצם קיומם של צווים שיפוטיים" במצב השני, ובכך שחומרים המצויים בידי צדדים שלישיים הם קניינם וכפיית הצגתם כרוכה בפגיעה בזכויות. משכך נדחתה גם טענת המערער ביחס לאי העברת החומרים המבוקשים לתביעה.

בית המשפט הוסיף וקבע כי גם אם ניתן היה להכריע באופן שונה באשר לבקשות העיון, אין בכך כדי לאפשר לנאשם לקרוא תיגר על ההליך כולו וכי היעדר זכות הערעור על החלטות ביניים בהליך פלילי אין בו כדי להצדיק הפסקת שיתוף פעולה עם בית המשפט מרגע שהתקבלה החלטה שאינה לרוחו של מי מהצדדים. בית המשפט דחה גם את טענותיו של המבקש כלפי הכרעת הדין לגופה, בין היתר משום שהציג את גירסתו לראשונה בשלב הערעור ובהתחשב בכך שטענותיו מופנות כלפי ממצאי עובדה הנקבעים

ככלל על ידי הערכאה הדיונית. לבסוף קבע בית המשפט כי לא מצא מקום להתערב בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, על כל חלקיו.

טענות הצדדים בבקשה

4. המבקש טוען כי בפסק דינו של בית המשפט העליון נקבעה הלכה חדשה, המכריעה לראשונה במותב תלתא, ולא בדין יחיד, בנוגע ליישומו של סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי. לצד זאת, טוען המבקש כי תוצאת פסק הדין היא קשה משום שהלכה למעשה הוא מרוקן מתוכן את סעיף 108 לחוק, המהווה כלי מרכזי להגשמת זכותם של נאשמים להתגונן.

לשיטת המבקש, הקביעה לפיה המותב שדן בתיק העיקרי הוא שידון בבקשות לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי, היא קביעה שעלולה לפגוע בנאשמים שכן עיון המותב בראיות עלול לחשוף אותו לחומרים שמשחירים את פניו של הנאשם, לרבות מידע הנוגע לעברו הפלילי. לטענת המבקש, בית המשפט התעלם מכך שמרבית הבקשות לפי סעיף 108 לחוק מוגשות בתחילת המשפט ולפני שהחל שלב ההוכחות, ומשכך למותב שדן בתיק העיקרי אין כל יתרון בקביעת האיזון בין רלוונטיות החומרים ובין הפגיעה בזכויותיהם של צדדים שלישיים. המבקש מוסיף בהקשר זה כי השלב המוקדם בהליך הוזכר כשיקול להעברת הדיון בבקשה למותב אחר גם בבש"פ 9305/08 פלוני נ' בית ספר אל מאמוניה לבנות (3.12.2008) (להלן: עניין מאמוניה), שאף שלא נקבעה בו הלכה מחייבת, בתי המשפט ראו עצמם מונחים על ידו. עוד טוען המבקש כי גם קביעות בית המשפט ביחס לקיום הדיון בבקשה לפי סעיף 108 לחוק במעמד שני הצדדים וביחס לחשיפת חומרים שהועברו מתוקף סעיף זה בפני התביעה, הן קביעות שמצדיקות קיום דיון נוסף בעניין שכן הן פוגעות בזכות הנאשם להליך הוגן, הכוללת גם את הזכות לחקירה נגדית אפקטיבית.

המבקש מוסיף וטוען כי בית המשפט אימץ לראשונה בפסק דינו פרשנות לא מחייבת של סעיף 43 לפקודת החיפוש, ולפיה סעיף זה מיועד אך ורק לשלב שלפני הגשת כתב אישום. המבקש מציין כי על בית המשפט לקיים דיון נוסף גם בקביעת בית המשפט המחוזי - שלא זכתה להתייחסות בפסק הדין מושא בקשה זו - לפיה לא ניתן לחשוף שמות של מתלוננים במסגרת בקשות לגילוי ראיות. לצד זאת המבקש גורס כי בפסק הדין נקבעה הלכה חדשה לפיה אם נאשם בוחר "לשתוק" בערכאה הדיונית, נטל ההוכחה עובר אליו במסגרת הדיון בערכאת הערעור. לבסוף מצביע המבקש על הצורך בגיבוש פתרון פסיקתי למצב הבעייתי שבו לא קיימת זכות ערר על החלטות לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי.

5. המשיבה טוענת מצידה כי פסק הדין מושא הבקשה לא מקים כל עילה לקיומו של דיון נוסף, שכן לא נפסקה בו כל הלכה העומדת בסתירה להלכה קודמת או הלכה "שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה" יש מקום לקיים בה דיון נוסף. לטענת המשיבה, בענייננו קיים ספק בנוגע לעצם קביעתה של הלכה חדשה, וזאת נוכח החלטות קודמות שניתנו על ידי בית המשפט העליון באשר לסעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי, המשקפות מסורת פסיקתית רבת שנים, אף שמרביתן ניתנו כהחלטות בדין יחיד. המשיבה מוסיפה ולומדת מכך שפסק הדין ניתן פה אחד, כי אין מדובר בהלכה "קשה".

לגופם של דברים טוענת המשיבה כי בפסיקה נקבע זה מכבר שבקשות לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי תידונה בפני המותב הדין בתיק העיקרי. כמו כן, לטענת המשיבה, בשונה מחריגים אחרים שפותחו בפסיקה לכלל לפיו דיון יתקיים במעמד שני הצדדים, לא נקבע חריג מסוג זה ביחס לסעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי, ובפעם היחידה שנתבקש בית המשפט העליון לאפשר

הליך במעמד צד אחד לפי סעיף זה - בבג"ץ 6876/01 ברלאי נ' שופטת בית משפט השלום בתל-אביב (18.11.2001) (להלן: עניין ברלאי) - הבקשה נדחתה מטעמים של אי התערבות בהחלטת הערכאה הדיונית. בלאו הכי, מצינת המשיבה, בפסק הדין לא נקבעו מסמרות בסוגיה זו, מאחר שהתביעה לא התנגדה שטיעוניו של המבקש יימסרו במעמד צד אחד באמצעות מעטפה סגורה. באשר לאפשרות חשיפת החומרים המבוקשים לעיני ההגנה בלבד, המשיבה טוענת כי הפסיקה הבחינה באופן ברור בין ראיות שההגנה השיגה בעצמה ובין ראיות שהיא מבקשת מכוח צו שיפוטי. המשיבה מוסיפה וטוענת כי כפי שנקבע בפסק הדין מושא הבקשה, ובהחלטות קודמות של בית המשפט העליון בדן יחיד, סעיף 43 לפקודת החיפוש אינו רלוונטי לענייננו. לבסוף, מצינת המשיבה כי טענות המבקש ביחס להיעדרה של זכות ערר לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי, מקומן בפנייה למחוקק ולא לבית המשפט.

6. המתלוננות הגישו אף הן תגובה לבקשה דנן, ובה הן טוענות כי הבקשה אינה עונה על הקריטריונים לקיומו של דיון נוסף, וכי אין בקביעות שנקבעו בפסק הדין כל חידוש או שינוי ביחס לפרקטיקה הנוהגת.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בפסק הדין, בבקשה ובתגובה לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הליך הדיון הנוסף הוא הליך נדיר וחריג, שיש לייחדו אך לאותם מקרים שבהם נפסקה הלכה העומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיוותה או חידושה ראוי לקיים בה דיון נוסף (סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984); דנ"פ 6875/18 הסנגוריה הציבורית נ' ראדה, פסקה 16 (8.8.2019)). המבקש סבור, כאמור, כי בפסק הדין נקבעה הלכה "חדשה וקשה".

עמדתו זו אינה מקובלת עלי.

אכן, פסק הדין מושא הבקשה הוא הראשון הקובע באופן מפורט, בהרכב של שלושה שופטים, את המסגרת הדיונית לפיה יתנהלו בקשות לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי. עם זאת, כבר נפסק כי "חלק מן ההלכות היוצאות מתחת ידו של בית משפט זה, הלכות חדשות הן, והכלל הנקוט בשיטתנו המשפטית הינו כי ההלכה נקבעת על ידי הרכב ראשוני של בית משפט זה - בין שהוא הרכב של שלושה שופטים ובין שהוא הרכב מורחב מלכתחילה - בלא שיש צורך לאשר כל הלכה חדשה על-ידי עריכת דיון נוסף בה" (דנ"פ 6519/05 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (2.9.2005)). הדבר נכון ביתר שאת בענייננו, שכן הקביעות בפסק הדין פוסעות בתלם שנחרש בשורה של החלטות קודמות של בית המשפט העליון, שאף אם ניתנו בדן יחיד מצביעות על קיומה של מגמה ברורה בפסיקה שהותוותה בהחלטות מנומקות ומפורטות, ואשר פסק הדין לא חרג ממנה. למעשה אף המבקש מתייחס לאחת מהחלטות אלה - ההחלטה בעניין מאמוניה- וטוען בעצמו כי בתי המשפט ראו עצמם מונחים על ידה. משכך, הגם שבפסק הדין נקבעה הלכה, אין לומר כי המקרה שלפנינו מצדיק דיון נוסף על פי אמות המידה המחמירות שנקבעו לעניין זה.

8. גם לגופם של דברים פסע בית המשפט בנתיב פסיקתו הקודמת של בית המשפט העליון בכל הנוגע לזהות המותב הדן בבקשות לפי סעיף 108 לחוק. כבר בבג"ץ 9264/04 מדינת ישראל נ' בית משפט השלום בירושלים, פ"ד ס(1) 360, 377 (6.6.2005) (להלן: עניין שרים), שניתן בהרכב של שלושה שופטים, צוין כי "בניגוד לסעיף 108 לחסד"פ, ההליך לפי סעיף 74

לחסד"פ אינו מתנהל בפני השופט שדן באישום" (ההדגשה הוספה). בהחלטות נוספות הובהר כי הכלל הוא קיום דיון לפי סעיף 108 לחוק בפני המותב שדן בתיק העיקרי, אם כי, כפי שצוין גם בית המשפט בעניינו, בהתקיימם של חריגים מסוימים ניתן להעביר את הדיון בבקשה למותב אחר (עניין מאמוניה, פסקה 17; בש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' שיינר, פסקה 15(ג) (23.1.2014); בש"פ 8685/13 יעקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 9(א) (29.1.2014)). בהקשר זה נראה כי חלק ניכר מטענותיו של המבקש מתמקדות, למעשה, בכך שנסיבות עניינו מצדיקות לקיים את הדיון בבקשות העיון על פי החריג לכלל. טענות מסוג זה הן טענות ערעוריות במהותן ואינן מצדיקות קיום הליך של דיון נוסף (דנ"פ 4488/18 רחמני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (11.6.2018)).

כך גם באשר לקביעת בית המשפט לפיה על בקשות לפי סעיף 108 לחוק להתנהל ככלל במעמד שני הצדדים. קביעה זו אינה חורגת ממושכלות היסוד של ההליך הפלילי, לפיהן ראוי לקיים כל דיון במעמד שני הצדדים, אלא אם קיים חריג מפורש בחוק או טעם מיוחד המצדיק סטייה מכך (ראו, בהקשר דומה, בש"פ 4764/06 מדינת ישראל נ' אופנר, פסקה 2 (15.6.2006)). השיקול העיקרי שצוין בפסק הדין לתמיכה בקביעה זו – מימוש תפקידה של המדינה בהגנה על זכויותיהם של מתלוננים ושל צדדים שלישיים – הוזכר לא אחת כשיקול חשוב המצדיק דיון בבקשות לגילוי מסמכים בהליך פלילי במעמד שני הצדדים (עניין שרים, בעמ' 387; בש"פ 296/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (15.3.2018) (להלן: עניין פלוני)). הוא הדין לגבי הצורך להבחין בין ראיות שהשיג הנאשם בעצמו ובין חומרים שהשיג כתוצאה מצו שיפוטי בכל הנוגע לחובת העברת החומרים לידי התביעה, שהודגש אף הוא זה מכבר (ראו עניין פלוני, פסקה 11). אשר לטענת המבקש בדבר קשיותה של ההלכה שנקבעה בפסק הדין לאור הפגיעה בזכותם של נאשמים לחקירה נגדית אפקטיבית ולהפתעת עדי התביעה, כבר הובהר בפסיקה כי "חסיון קו ההגנה של נאשם מהווה, אומנם, זכות דיונית חשובה. אלא שזכות זאת יש לאזן מול אינטרסים אחרים הכרוכים בהליך הפלילי, ובהם אינטרס הציבור (המיוצג על ידי התביעה) וזכויות העדים" (עניין ברלאי, 2).

9. יתר טענות המבקש אינן מקימות עילה לדיון נוסף. כך, במספר החלטות כבר נקבע כי עניינו של סעיף 43 לפקודת החיפוש הוא בהליכים הקודמים להגשת כתב האישום (עניין מאמוניה, פסקה 9; עניין פלוני, פסקה 9 וההפניות שם), ועמדה זו נתמכת, בין היתר, גם במיקומו של הסעיף בפקודת החיפוש שעניינה הוראות הקשורות למעצר ולחיפוש. לצד זאת, וכפי שצינה המשיבה, טענת המבקש כי יש לקבוע זכות ערר על החלטות לפי סעיף 108 לחוק, היא טענה שיש להפנות למחוקק. כמו כן לא מצאתי ממש בטענה כי בפסק הדין נקבעה הלכה חדשה באשר לנטל ההוכחה במסגרת הדיון בערכאת הערעור. כל שנאמר בהקשר זה בפסק הדין הוא שטענותיו העובדתיות של המבקש הושמעו לראשונה בפני ערכאת הערעור וכי עניינו של המבקש אינו בא בגדר אחד החריגים שבהם תתערב ערכאת הערעור בממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית. מדובר, אפוא, ביישום של ההלכה המושרשת באשר ליחס בין הערכאה הדיונית לערכאת הערעור בכל הנוגע לקביעות עובדתיות ולממצאי מהימנות (ע"פ 4054/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (30.4.2012)). פסק הדין של בית המשפט העליון אף לא עסק כלל בסוגיית הכללת פרטי מתלוננים בבקשות העיון, וודאי שלא נקבעה בו כל "הלכה" לעניין זה. לפיכך אין כל הצדקה לקיים דיון נוסף בשאלה זו (דנ"פ 1541/13 רוזנבלט נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (30.9.2013)). לבסוף, יצוין כי העובדה שפסק הדין ניתן פה אחד נושאת אף היא משקל בהחלטה לדחות את הבקשה לקיום דיון נוסף (דנ"פ 2633/19 ידיד נ' ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין – מחוז תל אביב והמרכז, פסקה 7 (27.6.2019)).

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ה' בטבת התש"ף (2.1.2020).

ה נ ש י א ה
